

Sygn. akt: I C 514/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sławomir Lewandowski
Protokolant:	sekretarz sądowy Dominika Ritter

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2018 r. w Chełmnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko T. W.

o zapłatę

I. Uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 14 maja 2018r w całości.

II. Zasądza od pozwanego T. W. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 1826,03 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia sześć złotych trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 09 lutego 2018r do dnia zapłaty.

III. Oddala powództwo w pozostałej części.

IV. Zasądza od powoda (...) S.A. z siedzibą w B. na rzecz pozwanego T. W. kwotę 875,66 zł (osiemset siedemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt sześć groszy) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka - (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wniosła o zasądzenie od pozwanego T. W. kwoty 6.270,45 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 9 lutego 2018 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż pozwany poprzez podpisanie weksla dnia 12 grudnia 2015 r. zobowiązał się do zapłaty wskazanej na nim kwoty do dnia 8 lutego 2018 r. W dniu 9 stycznia 2018 r. powódka wezwała pozwanego do wykupu weksla, jednakże do dnia wniesienia pozwu, pozwany nie dokonał żadnej wpłaty. Wskazała, iż pozwany podpisując własnoręcznie kalendarz spłat raty znał doskonale wysokość zobowiązania i termin spłaty. (k. 1 – 2).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 9 listopada 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt (...), Sąd Rejonowy w Chełmnie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. (k. 12).

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o jego uchylenie i oddalenie powództwa, a także o obciążenie strony powodowej kosztami procesu według norm przepisanych oraz kosztem

wysłania listu poleconego w kwocie 5,20 zł. Pozwany podniósł następujące zarzuty: nie wykazania istnienia roszczenia zarówno w zakresie należności głównej jak i w zakresie należności ubocznych, braku postawienia roszczenia w stan wymagalności, nieprawidłowego wypełnienia weksla, częściowego wygaśnięcia zobowiązania poprzez zaspokojenie powoda oraz zastosowania niedozwolonych klauzul umownych nieobowiązujących konsumenta. W obszernym uzasadnieniu pozwany przyznał, że w dniu 12 grudnia 2015 r. strony zawarły umowę pożyczki. W ocenie pozwanego, powódka nie wykazała by umowa została skutecznie pozwanemu wypowiedziana, a wierzytelność została postawiona w stan wykonalności. Doszło zatem do nieprawidłowego wypełnienia weksla. Pozwany podniósł, iż zastosowane przez powódkę postanowienia umowne w części dotyczącej opłat z tytułu kosztu ubezpieczenia pożyczki, opłaty przygotowawczej oraz umownego wynagrodzenia stanowią klauzule abuzywne. W zakresie kosztu ubezpieczenia pożyczki pozwany domaga się kwoty, która stanowczo przekracza wartość faktycznie wypłaconej pożyczki. Ponadto wysokość ta nie została w żaden sposób udowodniona. Podobnie w zakresie tak zwanej opłaty przygotowawczej oraz wynagrodzenia umownego. Brak jest również podstaw do ustalenia odsetek maksymalnych za cały okres obowiązywania umowy wynikający z kalendarza spłat. Powódka nie mogła bowiem domagać się odsetek od całości składki ubezpieczeniowej. Co do kosztów windykacji zdaniem pozwanego powódka również nie wykazała jakie czynności windykacyjne podjęła oraz jakie faktycznie poniosła z tego tytułu koszty. (k. 18).

W piśmie procesowym z dnia 3 lipca 2018 r. pełnomocnik powódki podtrzymał żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 6.270,45 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 9 lutego 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Powódka w uzasadnieniu pisma szeroko odniosła się do zarzutów pozwanego wskazując na umowne podstawy wszystkich elementów składających się na zobowiązanie pozwanego. Wyjaśniła, iż pożyczkobiorca wyraził także zgodę na objęcie go ochroną ubezpieczeniową i pokrycie składki. Pożyczkodawca zawarł zatem umowę ubezpieczenia na rzecz pozwanego. Pozwany nie uregulował w terminie rat, co spowodowało wystosowanie przez powódkę wezwania do zapłaty listem poleconym, wyznaczając 7 dniowy termin na uregulowanie zobowiązania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Wobec jego bezskuteczności, pismem z dnia 9 stycznia 2018 r. powodowa spółka wypowiedziała rzeczoną umowę pożyczki, które także nadała za pośrednictwem publicznego operatora pocztowego listem poleconym. Skierowana korespondencja została przez pozwanego odebrana odpowiednio dnia 3 listopada 2017 r. oraz 16 stycznia 2018 r. Powódka zatem skutecznie wypowiedziała umowę pozwanemu. Powódka wskazała, że pozwany do dnia wypowiedzenia umowy wpłacił kwotę 5.200,48 zł. Na wniosek pozwanego rozliczono także część składki ubezpieczeniowej z powodu odstąpienia od umowy ubezpieczeniowej w wysokości 4.497,98 zł. Na kwotę dochodzoną pozwem składały się zatem następujące kwoty: 5.181,54 zł tytułem niespłaconej pożyczki, 1.036,31 zł tytułem kwoty naliczonej zgodnie pkt 11.2.b umowy oraz kwoty odsetek dziennych za opóźnienie spłat poszczególnych rat naliczonych na podstawie pkt 13.1 umowy tj. 52,51 zł. Powódka szeroko uzasadniła również zasadność naliczania poszczególnych opłat tytułem wynagrodzenia za udzielenie pożyczki, opłaty przygotowawczej, kosztów ubezpieczenia i windykacji. (k. 31 – 34).

Pismem z dnia 2 sierpnia 2018 r. powódka sprecyzowała żądanie pozwu, wskazując, że wnosi o zasądzenie wskazanej należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. (k. 65).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 grudnia 2015 r. powódka (...) S.A. z siedzibą w B. zawarła z T. W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) - (...). Powyższa umowa została zawarta przy użyciu powszechnie stosowanego przez Spółkę formularza oraz standardowych ogólnych warunków umownych. W umowie wskazano, iż pozwany otrzymał pożyczkę w wysokości 13832 zł. z czego całkowita kwota pożyczki wynosiła 5000 zł., koszt ubezpieczenia 7906 zł., opłata przygotowawcza 926 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 14880 zł., z czego wynagrodzenie umowne ustalono na kwotę 1048 zł. Na podstawie ustaleń umowy pożyczkodawca dokonał potrącenia z kwoty udzielonej pożyczki kosztu ubezpieczenia i opłaty przygotowawczej, wobec czego pożyczkodawcy została wypłacona kwota 5000 zł. Pozwany jako pożyczkobiorca zobowiązany był zwrócić kwotę pożyczki w 48 miesięcznych ratach, z tym że wpłaty zaliczane były w ten sposób, aby w pierwszej kolejności dokonać spłaty opłaty przygotowawczej, a następnie ubezpieczenia, po czym całkowitej kwoty

pożyczki, a na końcu wynagrodzenia umownego pożyczkodawcy, które ma zostać zapłacone w ramach czterech ostatnich rat.

(dowód: umowa pożyczki wraz z harmonogramem spłaty i załącznikiem nr 1 do umowy

- k. 35 - 43)

Pozwany T. W. na zabezpieczenie przedmiotowej pożyczki wystawił weksel własny in blanco wraz z deklaracją wekslową. Zgodnie z treścią deklaracji wekslowej w przypadku braku płatności za dwa okresy płatności pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę pożyczki z zachowaniem 30 dniowego terminu i wypełnić weksel, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

(dowód: weksel – k. 9, deklaracja wekslowa – k. 44)

Faktycznie na konto pozwanego w związku z przedmiotową umową pożyczki, została przez stronę powodową przelana kwota 5000 zł.

(Okoliczność bezsporna)

Z tytułu umowy pożyczki pozwany spłacił łączną kwotę w wysokości 5.200,48 zł.

(Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: karta klienta – k. 45-46)

W dniu 18 października 2017 r. powódka wystosowała do pozwanego wezwanie do zapłaty zaległych rat pożyczki za miesiące wrzesień i październik 2017 r., w terminie 7 dni od otrzymania pisma pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki w przypadku braku płatności. Pozwany przedmiotowe wezwanie otrzymał dnia 23 października 2017 r. Dnia 9 stycznia 2018 r. powódka sporządziła skierowane do pozwanego wypowiedzenie umowy pożyczki z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia. Wypowiedzenie doręczono pozwanemu dnia 16 stycznia 2018 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 47 wraz z potwierdzeniem nadania – k. 48 - 49 i

wydrukiem śledzenia przesyłki – k. 50 - 52, wypowiedzenie umowy pożyczki

– k. 3 i 53 wraz z potwierdzeniem nadania – k. 54 - 56 i wydrukiem śledzenia

przesyłki – k. 57)

Za opóźnienie w spłacie poszczególnych rat pożyczki powódka naliczyła odsetki umowne w łącznej kwocie 52,51 zł. Koszty windykacji powódka wyliczyła na kwotę 1036,40 zł.

(dowód: wykaz odsetek dziennych – k. 58 - 59, karta klienta – k. 45 - 46)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony procesu. Sąd uznał je za wiarygodne, albowiem nie były one kwestionowane przez przeciwników procesowych, a ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu.

Na wstępie zauważyć należało, iż postępowanie cywilne jest kontradiktoryjne i zgodnie z dyspozycją art. 6 k. c. oraz art. 232 k. p. c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie podstawą żądania pozwu był wystawiony przez pozwanego weksel in blanco, wypełniony przez pożyczkodawcę. Wekslem in blanco jest dokument zawierający co najmniej podpis wystawcy bądź akceptanta złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, któremu świadomie brak niektórych istotnych elementów. Jednocześnie co do tego dokumentu istnieje porozumienie między wystawcą, a osobą której wystawca wręczył weksel,

dotyczące warunków późniejszego uzupełnienia brakujących elementów, mogących po uzupełnieniu stać się wekslem zupełnym. Zobowiązanie z weksla ma charakter abstrakcyjny. Zatem w sytuacji, w której powód dysponuje wekslem, ciężar dowodu w zakresie nieistnienia roszczenia spoczywa na stronie pozwanej. W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, iż w postępowaniu nakazowym, w jego fazie zapoczątkowanej wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty, dochodzi do przerzucenia ciężaru dowodu na stronę pozwaną. Jeżeli dłużnik podnosi zarzuty przeciwko wekslowi gwarancyjnemu, w szczególności odnoszące się do stosunku podstawowego, to na nim, a nie na wierzycielu, spoczywa ciężar ich wykazania. Pozwany twierdząc, że weksel został uzupełniony niezgodnie z deklaracją wekslową, zobligowany jest okoliczności te po pierwsze powołać w formie twierdzeń i zarzutów w zarzutach od nakazu zapłaty, a po wtóre udowodnić (art. 493 § 1 k.p.c.) (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 marca 2016 r., sygn. akt (...), Lex nr 2017721, Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 28 października 1963, (...) 21 października 2010 r., sygn. akt (...)).

Zgodnie z art. 17 ustawy prawo wekslowe z dnia 28 kwietnia 1936 r. (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 160), osoby przeciw którym dochodzi się praw z weksla nie mogą wobec posiadacza zasłaniać się zarzutami opartymi na swych stosunkach osobistych z wystawcą lub posiadaczem poprzednim, chyba że posiadacz nabywając weksel działał świadomie na szkodę dłużnika. Ze wskazanych powodów zarzuty dzieli się na obiektywne tj. wynikające z samej treści weksla i skuteczne wobec każdego posiadacza weksla, oraz subiektywne tj. służące tylko w stosunku do oznaczonego wierzyciela, bowiem są to zarzuty oparte na stosunkach osobistych z danym wierzycielem. W przypadku gdy posiadaczem weksla jest remitent, a więc pierwszy wierzyciel wekslowy dłużnik w przypadku weksla niezupełnego może podnosić także zarzuty dotyczące niewłaściwego wypełnienia weksla in blanco, a więc, iż nie zastosowano się do porozumienia (treści deklaracji wekslowej).

Pozwany przede wszystkim podniósł zarzut nieprawidłowego wypełnienia weksla – t. j. wypełnienia weksla bez postawienia wierzycielności w stan natychmiastowej wykonalności, gdyż umowa pożyczki nie została skutecznie wypowiedziana. W ocenie Sądu zarzut ten okazał się chybiony, bowiem powódka przedłożyła dokumenty potwierdzające zarówno nadanie jak i doręczenie pozwanemu wypowiedzenia umowy oraz uprzednio skierowanego wezwania do zapłaty, które zasadność owego wypowiedzenia warunkowało.

W przedmiotowej sprawie bezspornym był fakt zawarcia między stronami umowy pożyczki, wysokość kwoty przekazanej pozwanemu oraz częściowa spłata kwoty wynikającej z umowy.

W tym miejscu należy odwołać się do właściwości stosunku łączącego powódkę z pozwanym. Sensem umowy pożyczki jest, według art. 720 k. c., przeniesienie przez pożyczkodawcę własności określonej sumy pieniężnej na rzecz pożyczkobiorcy przy jednoczesnym zobowiązaniu się przez pożyczkobiorcę, iż w określonym terminie zwróci tę samą ilość pieniędzy pożyczkodawcy. Do zwyczajowych postanowień takich umów należy ponadto umieszczenie odpowiedniego oprocentowania kwoty pożyczki. Natomiast do obowiązków dłużnika wynikających z dyspozycji art. 720 k. c., ustawa nie zalicza konieczności uiszczenia opłat dodatkowych. Obowiązek taki może być oczywiście wprowadzony do treści umowy, co wynika z zasady swobody umów.

Sąd zważył, że obowiązująca w prawie cywilnym zasada swobody umów zawarta w art. 353 § 1 k.c. pozwala stronom każdej umowy dowolnie kształtować jej treść. Należy jednak wskazać, że taka umowa musi być zgodna z przepisami prawa. W niniejszej sprawie do zawartej między stronami umowy pożyczki zastosowanie miał art. 29 ust. 3 ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r., stanowiący że umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały, w tym powinna określać całkowitą kwotę kredytu (art. 30 ust. 1 pkt 4) i informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie (art. 30 ust. 1 pkt 10). Powódka przedłożyła umowę łączącą strony i Sąd uznał, że co do zasady jest ona zgodna z treścią wyżej przytoczonych przepisów.

Powódka udzieliła pozwanemu pożyczki, w której zastrzegła opłatę przygotowawczą i wynagrodzenie umowne. W ocenie Sądu w istocie stanowiły one wynagrodzenie powódki za udzielenie pożyczki. Wynosiły one łącznie 1974 zł. (926 zł. – opłata przygotowawcza i 1048 zł. – wynagrodzenie umowne, a zatem w stosunku do kwoty

pożyczonego kapitału, nie były rażąco wygórowane, ani też sprzeczne z prawem, gdyż obowiązująca w okresie zawarcia między stronami umowy, ustawa o kredycie konsumenckim nie zawierała ograniczeń co do wysokości kosztów związanych z udzieleniem pożyczki. Nawet gdyby za wytyczną przyjąć - zgodnie z brzmieniem art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. obowiązującym od dnia 11 marca 2016 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1357) - maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu obliczoną według wskazanego w ust. 1 wzoru, to mogła ona w niniejszej sprawie wynosić łącznie ok. 7250 zł, a zatem koszty przyjęte przez powoda należy uznać za niewygórowane. Sąd nie znalazł zatem podstaw do uznania ich za niedozwolone klauzule umowne. Pozwany nie wykazał, że zastrzeżenie i wysokość tych opłat są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interes pozwanego. Porównanie wysokości uzyskanej pożyczki oraz opłaty przygotowawczej i wynagrodzenia umownego nie prowadzi do uznania znacznej dysproporcji tych świadczeń. Ponadto podkreślić należy, iż zawarta pomiędzy stronami umowa była obciążona znacznym ryzykiem związanym z możliwością braku spłaty pożyczki przez pozwanego (5000 zł. na okres 4 lat). W tej sytuacji zrozumiała jest konieczność zabezpieczenia interesów powódki, choćby przez wprowadzenie tego typu opłat. Opłaty przygotowawcze pobierane są przez większość instytucji udzielających kredyty czy pożyczki. W niniejszej sprawie wysokość tej opłaty nie przekracza 20% udzielonego kapitału. Zatem wysokość ta nie jest wygórowana, a tym samym nie narusza w rażący sposób interesów konsumenta. Natomiast wynagrodzenie umowne to w istocie zsumowane odsetki kapitałowe, które w świetle umowy podlegają zapłacie dopiero w ramach 4 ostatnich rat.

W ocenie Sądu zarzut pozwanego zastosowania względem niego niedozwolonych klauzul umownych należało uwzględnić jedynie częściowo, co do postanowień dotyczących umowy ubezpieczenia. Umowa pożyczki zawarta została w ramach standardowo stosowanych przez powoda formularzy oraz ogólnych warunków umów, które pozwany zaakceptował, nie mając wpływu i możliwości negocjowania jej szczegółowych warunków. Dowodzi tego formularz umowy, przewidujący w ramach wymaganych zabezpieczeń pożyczki m.in. obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia na życie. Z umowy pożyczki wynikało, że koszt tego ubezpieczenia wynosił 7906 zł. Zdaniem Sądu, postanowienia umowy pożyczki w zakresie dotyczącym obowiązku i kosztów tego ubezpieczenia stanowią niedozwolone klauzule umowne, o których mowa w art. 385¹ § 1 k. c. Zgodnie z brzmieniem powołanego przepisu, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Za sprzeczne z dobrymi obyczajami uznaje się postanowienia wykorzystujące niewiedzę stron, naiwność, nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania. Rażące naruszenie interesów konsumenta zachodzi natomiast w sytuacji, w której rażąco została naruszona równowaga interesów stron umowy, przez to że jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę. Oznacza ono rażącą dysproporcję praw i obowiązków konsumenta na jego niekorzyść. Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

W ocenie Sądu taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Postanowienia przedmiotowej umowy dotyczące kosztów i konieczności posiadania ubezpieczenia nie zostały indywidualnie uzgodnione z pozwanym. Zatem nie miał on wpływu na treść umowy i mógł przystąpić do umowy jedynie w zaproponowanym jej kształcie. Sąd nie miał również wątpliwości co do tego, że powyższe postanowienia umowy pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy pozwanego. Rację ma pozwany podnosząc, że ubezpieczenie umowy pożyczki na warunkach wynikających z przedmiotowej umowy jest de facto przerzuceniem ryzyka, ciężaru i kosztów prowadzenia działalności przez powoda na pozwaną. Podkreślić należy, iż całkowita kwota pożyczki jaką faktycznie otrzymał pozwany wynosiła 5000 zł. W tej sytuacji konieczność opłacenia ubezpieczenia w kwocie 7906 zł. pozostaje w rażącej dysproporcji z kwotą wypłaconej pożyczki. Jak słusznie podniósł pozwany obciążanie pożyczkobiorców kosztami składki ubezpieczeniowej w wysokości wyższej niż wypłacane im kwoty pożyczki jest działaniem nieuczciwym, nierzetelnym i sprzecznym z dobrymi obyczajami.

W związku z tym Sąd uznał, że postanowienia umowy pożyczki obciążające pozwanego kosztami ubezpieczenia stanowiły niedozwolone klauzule umowne, a zatem nie były dla niego wiążące.

Zdaniem Sądu również postanowienia umowy pożyczki dotyczące kosztów windykacji należało ocenić jako niedozwolone klauzule umowne. W § 11 pkt. 2b umowy powódka zastrzegła, że w razie wypowiedzenia umowy pożyczki pozwany zobowiązany będzie uiścić kwotę w wysokości do 20 % z pozostałej do zapłaty całkowitej kwoty tytułem kosztów windykacji. Zgodnie z wyliczeniem powoda koszty te wyniosły 1036,31 zł. i zdaniem Sądu pozostają w rażącej dysproporcji do kwoty rzeczywiście wypłaconej pozwanemu pożyczki (5000 zł). Ponadto Sąd podzielił również stanowisko pozwanego, iż powódka nie wykazała w jakiej wysokości owe koszty windykacji poniosła.

W myśl art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy Sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. W związku z tym, że w dniu 14 maja 2018 r. wydany został w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, Sąd w pkt I sentencji wyroku orzekł o jego uchyleniu, w dalszych punktach orzekając o żądaniu pozwu.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że pozwany zobowiązany był zwrócić powódce pożyczoną mu kwotę kapitału – 5.000 zł wraz z opłatą przygotowawczą – 926 zł oraz wynagrodzeniem umownym w kwocie 1.048 zł. Powódka mogła też zgodnie z art. 481 k. c. domagać się odsetek ustawowych za opóźnienie, które obliczyła na 52,51 zł. Łącznie zatem dług pozwanego wynosił 7026,51 zł., jednak przy uwzględnieniu dokonanych przez niego wpłat w łącznej wysokości 5.200,48 do zapłaty pozostawała kwota 1.826,03 zł., którą Sąd wraz z dalszymi odsetkami zasądził na rzecz powódki w punkcie II sentencji wyroku.

Powódka na mocy art. 481 § 1 i 2 k. c. uprawniona była także do pobrania dalszych odsetek za opóźnienie, które określiła ostatecznie na poziomie odsetek ustawowych za opóźnienie i czego strona pozwana nie kwestionowała. Sąd uznał za zasadne także zasądzenie dalszych odsetek od dnia 9 lutego 2018 r. jako dnia następnego po upływie terminu wypowiedzenia umowy.

W pozostałej części powództwo było bezzasadne i nieudowodnione, dlatego podlegało oddaleniu (pkt III wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k. p. c. przewidującego, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z uwagi na fakt, iż powódka żądała zapłaty kwoty 6.270,45 zł., a zasądzono na jej rzecz kwotę 1.826,03 zł należało uznać, iż wygrała sprawę w przybliżeniu w 29%. Koszty procesu poniesione przez powódkę wynosiły 1.902 zł i stanowiły opłatę sądową od pozwu w kwocie 85 zł., wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 1800 zł., ustalone zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 r., oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego. Koszty postępowania poniesione przez stronę pozwaną wyniosły 2010,20 zł. i stanowiły wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego, będącego radcą prawnym, w kwocie 1800 zł., ustalone zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 r., 188 zł. tytułem opłaty sądowej od zarzutów od nakazu zapłaty, 17 zł. - opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego oraz kwotę 5,20 zł., stanowiącą poniesione koszty korespondencji. Uwzględniając wynik niniejszego postępowania Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 875,66 zł. ($1.902 \text{ zł} \times 29\% = 551,58 \text{ zł.}$; $2010,20 \text{ zł.} \times 71\% = 1427,24 \text{ zł.}$; $1427,24 \text{ zł.} - 551,58 \text{ zł.} = 875,66 \text{ zł.}$), o czym orzekł w pkt IV sentencji wyroku.